

ת"פ 692/05/19 - מדינת ישראל נגד מור שמואל, עינת שור

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 692-05-19 מדינת ישראל נ' שמואל ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט דרור קלייטמן
מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד יצחק
מורדוך - פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה

נגד

1. מור שמואל באמצעות ב"כ עו"ד לילך
מאיר וולף
2. עינת שור באמצעות ב"כ עו"ד מירב
נוסבום

הנאשמות

גזר דין

רקע

1. הנאשמות הורשעו לאחר ניהול הליך הוכחות, בביצוע עבירות של חבלה ברשלנות בהתאם לסעיף 341 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. על פי עובדות כתב האישום, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, בתאריך 3.9.18, בגן "נרקיס" ביישוב לשם (להלן: "**הגן**"), היו מטופלים כ-13 קטינים באחריות שלוש מטפלות. הנאשמת 1 הייתה באותה עת מטפלת בגן והנאשמת 2 הייתה מבשלת ומטפלת מחליפה בגן. באותו מועד בשעה 11:00, השגיחו המטפלות על הקטינים שנכחו בחדר המרכזי של הגן וישבו על כסאות ייעודיים לקטינים, ללא קשירה, בגובה של כ-30 ס"מ, מסביב למספר שולחנות בגובה של כ-72 ס"מ. בשעה 11:14, נעמד הקטין א.ב. יליד 2017 שהיה באותה העת כבן שנה וחודש (להלן: "**הקטין**"), על הכיסא בו ישב, טיפס על השולחן הסמוך התיישב עליו כשגבו מופנה לרצפה. בכל אותה העת לא הבחינו הנאשמות במעשי הקטין, למרות ששהו באותו חדר והיו עמו בקשר עין ויכלו להבחין במעשיו, ולא הורידו אותו מהכיסא או מהשולחן. בשעה 11:15 נפל הקטין אחורה מהשולחן ונחבל בראשו. גם בשלב זה לא הבחינו הנאשמות בנפילתו של הקטין. כתוצאה מהנפילה נגרמו לקטין חבלת ראש, הוא פונה לחדר המיון רק בשעה 16:31 שם הורדם והונשם. בבדיקת סי.טי ראש שנערכה לקטין בבית החולים נמצאו המטומה קרקפתית, שבר קווי פריטאטלי ודימום אפידוראלי מאסיבי.

הקטין הובהל לחדר הניתוח שם בוצע ניקוז של ההמטומה האפידוראלית. הקטין שוחרר מבית החולים ביום 7.9.18 אך נדרש לעבור ביקורות ולהיות בהשגחה צמודה.

3. הנאשמות פעלו ברשלנות בכך שלא הבחינו במועד במעשי הקטין ובנפילתו שנמשכו כדקה, לא השגיחו השגחה ראויה על הקטין ולא פעלו בהתאם לנהלי הבטיחות הנדרשים, לא מנעו את נפילתו של הקטין מהשולחן ולא נהגו כפי שמטפלות מן היישוב היו נוהגות במקומן ובנסיבות העניין.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה, עו"ד יצחק מורדוך, טען כי הנאשמות הורשעו לאחר ניהול הליך הוכחות והגיש לעניין העונש את הרישום הפלילי של נאשמת 2 (מ/1) ותמונות מאשפוז הקטין בבית החולים (מ/2). תיאר את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לפיהן הנאשמות פעלו בניגוד לנהלי הבטיחות הנדרשים, ההיגיון והשכל הישר. הנאשמות לא שמרו על קשר עין רציף עם הילדים ובמידה והיו פועלות כמצופה האירוע היה נמנע. באשר לרף הרשלנות טען כי לא מדובר ברף הגבוה מאחר ועסקין בעבירת מחדל, אך בשל משכו של המחדל לא מדובר אף בתחתיו. מבחינת הנזק שנגרם, הדגיש את החבלה החמורה שנגרמה בראשו של הקטין, אשר עשויה להיות מסכנת חיים, וטען כי הפוטנציאל לנזק ברור. ציין שלא הוסתר מידע מההורים, וכי המטפלות פעלו במסירות ובאהבה ודעתן הוסחה לטובת מטלות הגן. עמד על הערכים המוגנים שנפגעו - שלום הציבור והגנה על חסרי ישע וטען שמידת הפגיעה בהם בינונית. באשר לסיום ההליך באי הרשעה, טען כי מאחר ולא הוצגה ראיה שמעידה על פגיעה קונקרטית, אין להידרש לשאלת אי ההרשעה. הפנה לפסיקה ועתר למתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ושל"צ ועד 7 חודשי מאסר בעבודות שירות. באשר לעונש, טען שאין להציב בתחתית המתחם בשל ניהול ההוכחות. הדגיש כי נאשמת 1 נעדרת עבר פלילי ולחובת נאשמת 2 הרשעה קודמת אחת שאינה ממין העניין. בסופו של טיעון ביקש לגזור על הנאשמות עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

5. ב"כ נאשמת 1, עו"ד לילך מאיר וולף, טענה כי מדובר בגננות שטיפלו במסירות בילדי הגן. עבירת הרשלנות הינה ברף הנמוך, וציינה שיש להיזהר ממתן משקל יתר לתוצאה. היא סבורה שמרכז הכובד בעבירת רשלנות מצוי ברף העבירה, וציינה כי הנאשמות דיווחו על פי הנהלים למנהלת הגן והסבו את תשומת ליבה באשר למצבו של הקטין. באשר לשיקול הרתעת הרבים טענה גם כאן כי יש להיזהר מהרתעת יתר. הגישה לבית המשפט רשימת פסיקה בעלת נסיבות דומות לענייננו שהסתיימו בהסדרים מותנים. ציינה את בקשתה לסיים את ההליך בהסדר מותנה, אולם בשל חומרת התוצאה בקשתה נדחתה על ידי המאשימה. לשיטתה, מקריאת הכרעת הדין ניתן להסיק כי בית המשפט התמקד ברף הרשלנות ופחות

בתוצאה. עתרה למתחם ענישה הנע בין אי הרשעה ועד מאסר על תנאי לצד התחייבות. ציינה את האפשרות להגמיש את "הלכת כתב", וביקשה לשקול במסגרת קביעת המתחם והעונש את טיעוניה באשר "להגנה מן הצדק" ו"לאכיפה בררנית". הפנתה לפסיקה בה בית המשפט דן במקבילית הכוחות - קרי, ככל שהעבירה חמורה יותר נדרש להציג נזק קונקרטי משמעותי יותר. טענה כי בעבירת רשלנות ברף הנמוך האינטרס הציבורי לא נפגע כאשר ההליך מסתיים באי הרשעה, הגם שמציגים בפני בית המשפט נזק עתידי שאינו מוחשי. בסופו של טיעון ביקשה להתחשב במצבה הכלכלי הדחוק של הנאשמת ובעובדה שהנזק אינו ברור ועתרה לאי הרשעה והתחייבות.

6. ב"כ נאשמת 2, עו"ד מירב נוסבוים, טענה כי הנאשמת גרושה ואם לשמונה ילדים, שניים מהם על הרצף האוטיסטי. הפנתה לסרטון המתעד את האירוע, ממנו ניתן להתרשם כי הנאשמת הינה מטפלת מסורה, חמה ואוהבת שעסוקה כל העת בתפקידה. טענה כי הנאשמת חלתה במהלך ההליך הפלילי במחלה קשה והגישה מסמך רפואי רלוונטי. הדגישה שטענה זו הועלתה לראשונה בשלב מתקדם של ההליך, כך שלא ניצלה את מצבה הרפואי לאורך ניהול התיק. עוד טענה כי מדובר ברשלנות ברף הנמוך, ולשיטתה האירוע היה עלול לקרות גם למטפלת הזכירה ביותר. הפנתה להכרעת הדין, והדגישה את הכשל הנקודתי במחדל. הצטרפה לדברי ב"כ הנאשמת 1 באשר להרתעת יתר, וטענה לעניין הנזק כי החבלה הוחמרה בשל חלופ הזמן. היא התייחסה לרשימת ההסדרים המותנים שהוצגו בפני בית המשפט, וציינה כי מבחינה טכנית לא ניתן היה לסיים בעניינה של הנאשמת את ההליך בהסדר מותנה בשל עברה הפלילי, אך מצופה היה מהתביעה להסתפק בהתחייבות ללא הרשעה. טענה שהפסיקה אשר הוגשה על ידי ב"כ המאשימה שונה בנסיבותיה ממקרה דנן, וציינה כי בהתאם להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, כפירה באשמה וניהול משפט לא יזקפו לחובת נאשם. הדגישה כי במקרה זה לא היה ניסיון להתנער מאחריות אלא עלתה שאלה משפטית אודות אחריותן של המטפלות לאירוע. עתרה לאי הרשעה, התחייבות ופיצוי מידתי, ככל וייגזר. בשל מצבה הרפואי טענה כי אין ביכולתה של הנאשמת לבצע את העונש במסגרת עבודות שירות ושל"צ.

7. נאשמת 1 בדברה האחרון לעונש אמרה: "אני רוצה להגיד באמת מהלב אני מאוד מצטערת על מה שקרה, גם על ההורים וגם עלי, לא הייתי רוצה שזה יגיע למצב כזה. קשה מאוד".

8. נאשמת 2 בדברה האחרון לעונש אמרה: "באמת כואב לי על הסיפור הזה, סיפור קשה, קשה להורים, קשה לילד, ילד צריך להגיע בריא ושלם הביתה אין ספק אבל הכול נעשה מחוסר אונים ומעומס יתר".

דין והכרעה

מתחם העונש

9. הערך החברתי אשר נפגע מהעבירה שבוצעה על ידי הנאשמות, הינו הגנה על שלומן ובריאותן של קטין חסר ישע שהיה מצוי באחריותן.

10. מידת הפגיעה של הנאשמות בערך זה הייתה ברף נמוך- בינוני, לנוכח העובדה כי מדובר ברשלנות ולא במעשה מכוון ולנוכח משכו הקצר של מעשה הרשלנות שהתבטא באי שמירת קשר עין לזמן של כדקה. עוד יש להתחשב בכך כי הפגיעה בערך החברתי לא התבצעה אגב עיסוק של הנאשמות בענייניהן הפרטיים, אלא תוך כדי שהן דואגות לשלום הקטינים בדרך אחרת. בעת אי שמירת קשר העין, הן עסקו בחלוקת האוכל לארוחת הצהריים של הקטינים וגם בזמן שקדם לאירוע ולאחריו היו עסוקות הנאשמות בשמירה על שלומם של קטינים אלו ועשו זאת בדרך ראויה ונכונה. אולם, לא ניתן להתעלם מתוצאת המעשה והפגיעה שנגרמה לקטין.

11. בכלל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, יש לשקול מן הצד האחד את הנזק שנגרם לקטין אשר נחבל חבלת ראש ופונה לבית החולים, שם הורדם והונשם ובבדיקת סי.טי ראש שנערכה לו, נמצאו המטומה תת קרקפתית, שבר קווי פריאטלי ודימום אפידוראלי מסיבי. לנוכח מצבו בוצע בו ניתוח לצורך ניקוז של ההמטומה האפידוראלית. פוטנציאל הנזק היה אף חמור יותר, כפי שהעידה אמו של הקטין על כך שהרופא שטיפל בקטין בבית החולים אמר כי הקטין היה מצוי בסכנת חיים ממשית וכי "זה נס שהוא חי ואינו צמח". בעניין זה לא ניתן לנתק את מעשיהן של הנאשמות מהנזק ופוטנציאל הנזק, מאחר ואי תשומת הלב שלהן לנעשה לקטין הביאה הן לנפילתו מהשולחן והן לכך שלא שמו לב לנפילה גם לאחר מכן וכתוצאה מכך לא נלקח לבדיקה רפואית מיד לאחר המקרה או לכל הפחות לא הייתה בעניינו השגחה מיוחדת לנוכח הנפילה. אכן, יש לזקוף לזכותן של הנאשמות את הסבת תשומת הלב למצבו של הקטין לאחר שקם מן השינה, אולם מאחר ולא ניתן היה לדעת שזו תוצאה של נפילה, ההתייחסות למצבו הייתה שונה מזו שהייתה לו היה ידוע דבר הנפילה.

12. מן הצד השני, הרי מלבד העובדה שמדובר בעבירת רשלנות ולכן אין תכנון שקדם לעבירה, הרי שבבחינת הסיבות שהביאו את הנאשמות לביצוע העבירה, יש להתחשב בכך שהסיבה לחוסר תשומת הלב שלהן לקטין, היה רצון לדאוג לקטינים בגן ולרווחתם ועיסוקן באותה עת במלאכה שעניינה דאגה לקטינים.

13. בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מעין אלו, הצביע ב"כ המאשימה על מספר גזרי דין בהן נידונו מטפלות לעונשי מאסר בעבודות שירות. למשל בת"פ 51862-05-18 מדינת ישראל נ' כהן ואח', הנאשמת 1 עבדה בפעוטון בבעלותה של נאשמת 2 וטיפלה בקטין יליד 2016, ששכב על שידת החתלה בגובה של כמעט כמטר וחצי. בשל הימנעות מהשגחה רציפה של הנאשמת 1, נפל התינוק מהשידה ונחבל

בראשו. נקבע מתחם ענישה בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, לצד פיצוי. על הנאשמות נגזר צו של"צ בהיקף של 250 שעות ומאסר על תנאי. על נאשמת 1 נגזר בנוסף פיצוי בסך 10,000 ₪. בת"פ 10554-08-12 מדינת ישראל נ' יפית מדלסי, הנאשמת שהייתה בעלים והאחראית על משפחתון פרטי, השאירה קטינה באמבטיה ללא השגחה ראויה כשהיא ישובה בכיסא אמבטיה כשהוא קרוב לברזי המים. בשל רשלנותה נגרמו לקטינה כוויות קשות. נקבע מתחם ענישה בין 6 ועד 12 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו עליה 6 חודשי עבודות שירות, פיצוי בסך 100,000 ₪, מאסר על תנאי וקנס. ת"פ 16152-04-10 מדינת ישראל נ' יוסובוב, הנאשמת שימשה כמטפלת לתינוק כבן 4 חודשים. כתוצאה מרשלנותה נגרמה לתינוק חבלה בראשו. על הנאשמת נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. ת"פ 55372-01-15 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' גיספן בעת הנאשמת טיפלה בקטינה ורחצה אותה היא הסיטה מבלי להתכוון את הברז בכיוון המים החמים וכתוצאה מכך נגרמו לה לכוויות קשות. נקבע מתחם ענישה בין מאסר מותנה ועד 5 חודשי מאסר. על הנאשמת נגזרו 7 חודשי מאסר - מתוכם 3 חודשים לריצוי בפועל והיתרה למשך 3 שנים על תנאי.

14. מן הצד השני הצביעו ב"כ הנאשמות על שורה של מקרים בהם הסתיים עניין של מטפלות בעבירות מעין אלו בהסדרים מותנים. למשל, **בהסדר שמספרו 312/14** הבחינה החשודה בקטינה שזחלה בסמוך לאחד משעריו הפנימיים של הגן, אך אף על פי כן, סגרה ברשלנות את השער, ואחת מאצבעות של הקטינה נתפסה וקצה האצבע נקטע. הוחלט על קנס בסך 500 ₪. **בהסדר שמספרו 1493/16** החשודה, בהיותה מטפלת בפעוטון, התרשלה בשמירה על פעוט כבן חצי שנה שהיה על שידת החתלה. כתוצאה מרשלנותה נפל הפעוט מהשידה ונחבל. הוחלט על של"צ בהיקף 46 שעות והשתתפות בסדנה פסיכו-חינוכית. **בהסדר שמספרו 2350/17** החשודה ניהלה ועבדה בגן. היא עזבה את הילדים ללא השגחה לפרק זמן של כ-3 דקות אשר במהלכן, פעוט שרט ונשך פעוט אחר בפניו ובאוזניו והוא דימם מאוזניו. הוחלט על פיצוי בסך 4000 ₪. **בהסדר שמספרו 1944/19** הנאשמת עבדה כמטפלת במעון ילדים. היא הניחה כוס תה חם על שולחן במשרד ועזבה את המקום. הכוס התהפכה על הפעוט וכתוצאה מכך נגרמו לו כוויות בדרגה 2. הוחלט על פיצוי בסך 3500 ₪ מכתב התנצלות ו-50 שעות של"צ. **בהסדר שמספרו 904/19** החשודה הניחה את התינוק כבן 10 חודשים על שידת החתלה, ובעת שהתכופפה להרים את החיתול שנפל, התינוק נפל על הרצפה. כתוצאה מכך, נגרם לו שבר בגולגולת ללא דימום מוחי. הוחלט על פיצוי בסך 10,000 ₪, התחייבות להימנע מביצוע עבירה, מכתב התנצלות ומניעה מלעסוק במשך שנה בגן ילדים עם קטינים בגילים עד גיל 6.

15. לנוכח האמור לעיל אני קובע כי מתחם הענישה בעניין שבפניי נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר

שירותיו בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

גזירת העונש

16. בכלל הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, התחשבתי בכך שמדובר, אף לטענת המאשימה במטפלות חמות ואוהבות, אשר ניתן היה ללמוד מהראיות שהובאו בפני בית המשפט במהלך דיון ההוכחות, כי עסקו כל העת בטיפול מסור בקטינים שהיו נתונים לאחריות, גם בעת ביצוע העבירה היה עיסוקן בכך. הן לא הסתירו כל מידע מההורים ואף להיפך, מיד שעלה חשד למצב בעייתי של הקטין דווחו על כך למנהלת הגן. הנאשמות הביעו צער וחרטה על האירוע וניכר היה כי עצם קיומו של ההליך המשפטי נגדן מהווה עבורן נטל כבד ומשמעותי, ואני סבור כי יש לראות בו במקרה זה כעונש בפני עצמו. אני מקבל את טענת המאשימה כי יש לשקול לחובת הנאשמות את עצם קיום ההליך. הליך ההוכחות התנהל לנוכח שאלות משפטיות כבדות משקל אודות אחריותן של המטפלות לאירוע ולא נבע כתוצאה מחוסר נטילת אחריות של הנאשמות. בעדויותיהן בפני בית המשפט כבר בשלב ההוכחות ניתן היה להתרשם מכובד האחריות שחשו הנאשמות לתוצאות האירוע. ניתן ללמוד על כך גם מהעובדה ששניהן הפסיקו את עבודתן בתחום זה לנוכח האירוע. הנאשמות שיתפו פעולה לכל אורך הדרך עם רשויות החוק.

17. נאשמת 1 חסרת כל עבר פלילי ולחובת נאשמת 2 הרשעה קודמת אחת שאינה ממין העניין.

18. לבית המשפט הוגשו מסמכים המצביעים על מצבה הרפואי של נאשמת 2 הסובלת ממחלת הסרטן ומתמודדת עם טיפולים משמעותיים לנוכח זאת.

19. בבואו של בית המשפט לדון בעונשן של הנאשמות מחובתו אף להתחשב בהרתעת היתר העלולה להיגרם מכך. הנאשמות ביצעו את העבירה תוך כדי מלאכתן במטפלות. יש להעביר מסר ברור בעניין חובתן של מטפלות בתשומת לב מרבית ובטיפול ראוי בקטינים חסרי ישע, אולם יש להיזהר מהטלת ענישה שיהיה בה מכדי להרתיע אנשים מלהירתם לעבודה מעין זו. המדובר במלאכה חשובה, עמוסה באחריות משמעותית לחייהם, בריאותם ושמירה על נפשם של הקטינים. כאשר בתמורה למלאכה זו, כדרך כלל, ניתן שכר נמוך שאינו עומד בפרופורציה לאחריות הכבדה ואף פעמים רבות, המעמד החברתי שניתן לעוסקים (ובעיקר עוסקות) במלאכה זו אינו גבוה ואינו עומד במתאם עם חשיבותה הרבה.

אי הרשעה

20. כפי שניתן ללמוד מן האמור לעיל בסעיף 15, אני מקבל את עתירת ב"כ נאשמת 1 לקביעת מתחם ענישה שתחתיתו באי הרשעה. אני סבור כי אי הרשעה הינה חריג שאין מקומו במתחם הענישה או בחריגה ממנו.

השאלה בדבר אפשרות הימנעות מהרשעה הינה שאלה נפרדת אותה יש לבחון בנפרד ממתחם הענישה ובהתאם לכללים שנקבעו בפסיקה ובראשם "הלכת כתב".

21. כפי שנקבע רבות בפסיקה, הרשעת מי שעבר עבירה פלילית, הינה פועל יוצא של הפרת הנורמה המחייבת. הימנעות מהרשעה הינה במקרים חריגים במיוחד, בהם שוכנע בית המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם, לא תהא שקולה לאינטרס הציבורי בקיומה.

22. בהתאם ל"הלכת כתב", קיימים שני תנאים להימנעות מהרשעה. האחד הוא כי סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה מאפשרים לוותר על ההרשעה. והשני כי על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה וממשית בשיקום הנאשם.

23. בכל הנוגע לעבירה אותה ביצעו הנאשמות ובייחוד לנוכח הנסיבות שפורטו בהרחבה הן לעיל והן בהכרעת הדין, הרי שיש לתת משקל רב לנסיבות אלו בבואנו לבחון אפשרות הימנעות מהרשעה. עצם היותו של המעשה, עבירת רשלנות אין בו בכדי להוות עילה כשלעצמה להימנעות מהרשעה. אולם נסיבותיו הייחודיות של אירוע זה בדגש על התנהלות הנאשמות במהלכו, לפניו ואחריו, יש בו על מנת להטות את הכף לצורך קביעה כי מדובר בנסיבות המצדיקות אי הרשעה. אולם לנוכח התוצאה החמורה של האירוע, אשר כפסע היה בינו לבין מצב בו היו הנאשמות מואשמות בעבירה בדרגת חומרה גבוהה משמעותית ובשל קביעתי שתובא בהמשך ולפיה הנאשמות אינן עומדות בתנאי השני של "הלכת כתב", לא מצאתי צורך להכריע בשאלה זו.

24. בכל הנוגע לתנאי השני, לא הוצגו בפני כל נתונים המצביעים על פגיעה עתידית בנאשמות. שתיקן עזבו את העיסוק בחינוך. לנאשמת 2 הרשעה אחרת. ואילו נאשמת 1 לא הצביעה על כל נתון המצביע על פגיעה כלשהיא בעתידה.

25. אכן, בהתאם לפסיקה, כמו זו למשל שהוצגה על ידי ב"כ נאשמת 1 בעפ"ג 66903-07-20, יש מקום לקיומה של "מקבילית כוחות" בה חוזקו של תנאי אחד מאפשר התחשבות בתנאי השני גם אם הוא חלש יותר. אך במקרה שבפנינו, אין כל בסיס לתנאי השני.

26. שקלתי אפשרות להתחשבות בפגיעה שנגרמה לנאשמות מעצם ההרשעה, כך מההליך המשפטי בעניינו, בעיקר לנוכח השוואת מצבן למצבן של מטפלות אחרות שעניינן הסתיים בהסדר מותנה, כמפורט לעיל בסעיף 13. אולם הגעתי למסקנה כי התחשבות בפגיעה זו יהיה בה משום עיוות תנאיה של "הלכת כתב". הלכה זו מדברת באופן מפורש על פגיעה עתידית בנאשם כתוצאה מההרשעה ולא ניתן להצביע על כך בעניינו של הנאשמות שבפניי.

27. ההתחשבות בכלל הנסיבות תבוא לידי ביטוי בכך שהנאשמות ימוקמו בתחתיתו של מתחם הענישה ולא יוטל עליהן עונש מוחשי בדמות עבודות שירות, קנס או אף צו של"צ.

28. למרות האמור לעיל, אגזור על הנאשמות עונש בדמות פיצוי כספי גם אם סמלי להורי הקטין.

29. בית המשפט העליון התייחס למטרותיו של הפיצוי בהליך הפלילי ועמד בין היתר על כך כי בתשלום פיצוי של נאשם לקרבן העבירה ישנו יסוד של היטהרות לעברין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו (ע"פ 6452/09 קאסם עלי נ' מדינת ישראל 22.10.10).

30. אין מדובר בפיצוי שיש בו על מנת לשפות את הקטין והוריו על הנזק שנגרם לו, אלא רכיב עונשי שיש בו משום כפרה על חטא מצדן של הנאשמות.

31. **לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני גוזר על כל אחת מהנאשמות את העונשים הבאים:**

א. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום שלא יעברו את העבירה בה הורשעו.

ב. פיצוי בסך 2,000 ₪ שישולם להורי הקטין ב- 5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים שהראשון בהם בתאריך 15.1.2022 וב- 15 לכל חודש עוקב.

צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז -לוד בתוך 45 ימים

ניתן היום, י' טבת תשפ"ב, 14 דצמבר 2021, בנוכחות הצדדים - ב"כ המאשימה עו"ד מאיה שלזינגר, הנאשמות וב"כ נאשמת 2 עו"ד מירב נוסבוים.